

β') Πεζὰ Ἔργα καλλιλογικὰ

Πλὴν δὲ τῶν ἀπειραρίθμων, μετὰ μείζονος ἢ ἐλάττονος κρίσεως ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἰκανότητος ὡς πρὸς τὸ γράφειν, καθ' ἑκάστην μεταφραζομένων μυθιστορημάτων ἐκ πασῶν τῶν ξένων γλωσσῶν, καὶ ἰδίως τῆς Γαλλικῆς, ὧν πλεῖστα ὑπάγονται εἰς τὴν βιβλιομπορίαν μᾶλλον ἢ εἰς τὴν φιλολογίαν, ἐγένοντο ἀπόπειραι καὶ πρωτοτύπων συνθέσεων τοῦ ξενικοῦ καὶ ἐπ' ἐσχάτων τὴν Εὐρώπην κατακλύσαντος τούτου τύπου τῆς φιλολογίας, ὅστις τόσῳ δυσχερέστερος εἶναι, καὶ τόσῳ εὐκολώτερον βεβηλοῖ τὰς Μούσας, ὅσῳ προσιτώτερος φαίνεται εἰς πάντα, καὶ εἰς τὴν ἀπειρότερον κάλαμον.

Ἀμφότεροι οἱ Σοῦτσοι ἀπεπειράθησαν τῆς μυθιστοριογραφίας· ἀλλὰ τὰ ἔργα των ταῦτα ἄλλην ἀξίαν δὲν ἔχουσι πλὴν τῆς καθαρότητος τοῦ ὕφους, καὶ εἰσὶ καὶ αὐτὰ συρράφη πεζῶν μὲν σατυρῶν τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, πεζῶν δὲ καὶ ἀχρῶν λυρικῶν συνθέσεων τὰ τοῦ Παναγιώτου.

Τοῦ Π. Καλλιγᾶ ὁ «Θάνατος Βλέκας» διακρίνεται ἐπ' ἀγγινοῖα καὶ καλλιπεῖα.

